

— Здравко, дрѣжъ се! Тукъ съмъ, — викна Каменъ и смѣкна пушката. Примѣри се, но веднага я хвърли. Групата мърдаше. Куршумътъ можеше да прониже детето. Прикладътъ на пушката пѣкъ бѣше слабъ. Съ единъ ударъ би се разбилъ, и тогава щѣха да останатъ наистина съ голи рѣце.

Опипа се. Ножътъ бѣше изхвъркналъ нѣкъде. Нѣмаше време. Братътъ се хвърли, и неговата желѣзна дѣсница се изви на обръчъ около шията на едина вѣлкѣ. Вѣлкътъ почна да хърка и да се дави.

Здравко се въртна и прасна другия съ дрѣновицата по главата. Вѣлкътъ изскимтѣ, завъртѣ се, но неочаквано подскочи и метна преднитѣ си крака върху рамената на момчето. Остритѣ му зѣби се бѣлнаха срещу Здравковата шия. Каменъ се хвърли, повали тоя вѣлкѣ въ снѣга и почна него да души. Сега пѣкъ на Здравка налетѣ другиятъ.

Момчето го удари, ала ударътъ бѣше вече слабъ. Вѣлкътъ зави и впери кървави очи. Борбата стана на животъ и смъртъ.

Кой знае, какъ би свършила тя, ако неочаквано не бѣ долегълъ съвсемъ новъ борецъ. Гологлавъ и запѣхтѣнъ, съ страшна сопа въ рѣце, дотича чичо Добринъ и съ единъ ударъ накара вѣлка, който нападна Здравка, да се повлѣче изъ снѣга...

Другиятъ се опита да избѣга, ала бѣше вече късно. Чичо Добринъ го прониза съ ножа си. Чакъ тогава видѣ, че Здравко лежеше въ снѣга. Спустна се, натри лицето му съ снѣгъ и го изправи.

Каменъ заби по единъ куршумъ въ главитѣ на вѣлцитѣ, дигна гърненцето и торбата отъ снѣга и поведе гоститѣ къмъ кошарата.

Влѣзоха въ одаята и накладоха буенъ огънь. Здравко седна на дървения одѣръ, заслуша кучетата, които скимтѣха да влѣзатъ, да му се порадватъ още, и почна да забравя страшната случка.

— Нѣма нищо вече, Здравко. Всичко мина! — засмѣ се баща му.

— Мина, защото той излѣзе юнакъ. Другъ да бѣше, щѣше направо да легне да го ядатъ вѣлцитѣ. Чудя се само, кое ни събра точно на време. Една минутка още и всичко бѣше свършено, — подхвана Каменъ.

— Азъ пѣкъ никакъ не се чудя — рече чичо Добринъ. Пустнахъ Здравка при тебе и веднага разбрахъ, какво съмъ направилъ. Припнахъ по диритѣ му. Ти пѣкъ си трѣгналъ да го срѣщнешъ. Кое е чудното? Нашата обичъ — тя ни е събрала. Тя ни спаси отъ сигурна смъртъ. Но стига. Хапни, че да смѣкнемъ кожитѣ на ония приятели...

Здравко влѣзе въ топлия жгълъ при агънцата и овцетѣ. После съ Мецанъ и Сарлакъ застанаха на канарата край кошарата. Небето бѣше бистро, и планината блѣстѣше отъ слънцето. Долу, надъ селото, спокойно се издигаха сини стѣлбчета димъ.

— Наистина ли бѣше тая ужасна среща? — чудеше се Здравко.

Отъ кошарата излѣзоха баща му и брата му.

— Хайде, момче, — рече баща му.

И тримата се спуснаха къмъ полянката, гдето лежеха двата група.

Когато Каменъ трѣгна къмъ стоката си, Здравко и баща му понесоха за село две голѣми вѣлчи кожи...

Борисъ Василевъ